

ஜெபத்தின் மூலம் ஆராதனை

ஜெபம் என்பது நாம் தேவனுடன் நெருங்கிய வகையில் உறவுகொண்டிருக்கக்கூடிய ஒரு வழியாக உள்ளது, ஏனெனில் ஜெபத்தில், நாம் நமது உள்ளார்ந்த உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தவும் நமது ஆத்துமர்களை முற்றிலுமாக திறந்து காட்டவும் முடியும். ஜெபத்தின் மூலமாக நாம், தேவனுடைய பிரசன்னத்திற்குள் பிரவேசிக்கவும், மிகவும் அற்பமானவற்றில் இருந்து நமது வாழ்வின் மிக முக்கியமான அம்சங்கள் வரையிலான நமது இருதயங்களில் உள்ள எவற்றையும் அவருக்குத் தெரிவிக்க முடியும். “எல்லா வற்றையும்” (பிலிப்பியர் 4:6) நமது ஜெபங்களில் உள்ளடக்கப்பட முடியும், ஏனென்றால் எந்த ஒரு விஷயமும் தேவனுக்கு மிகவும் அற்பமானதல்ல.

ஒருவேளை நமது ஜெபங்களில் பெரும்பான்மையானவை தேவனிடத்தில் இருந்து உதவிக்கு வேண்டுகோள்களாக இருக்கலாம். ஜெபத்திற்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு அணுகுமுறையானது மிகவும் வரையறைக்கு உட்பட்டதாக உள்ளது. நமது ஜெபங்கள், நன்றி செலுத்துதல், துதி, மற்றும் அவருடன் நாம் பகிர்ந்துகொள்ள விரும்பும் மற்ற பல சிந்தனைகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்க வேண்டும். கருத்து விஷயம் எல்லைக்கு அப்பாற்பட்டதாக உள்ளது. நமது வாழ்வின் ஒவ்வொரு விஷயத்தைப் பற்றியும் தேவன் அக்கறை கொண்டுள்ளார்: நமது தோல்விகள், வெற்றிகள், இடர்ப்பாடுகள், மற்றும் சந்தோஷத்திற்கான காரணங்கள்.

நாம் ஜெபிக்கும்போது, பின்வருபவற்றை உணர்ந்தறிய வேண்டும்:

1. தேவன் தம்முடன் உரையாடுவதற்குத் தமது பிரசன்னத்திற்குள் நம்மை வரவேற்கத் தயாராக இருக்கிறார் (மத்தேயு 7:7; எபிரெயர் 4:16).
2. ஆவியானவர் நமக்கு உதவுகிறார் (ரோமர் 8:26, 27).
3. தேவன் சர்வவல்லமை உடையவராக இருக்கிறார் மற்றும் அவர் நமது வேண்டுகோள்களுக்கு பதில் அளிக்கக் கூடியவராக இருக்கிறார் (எபேசியர் 3:20).
4. நாம் நமது உள்ளார்ந்த உணர்வுகள், விருப்பங்கள், மற்றும் ஆசைகள் ஆகியவற்றைத் தேவனிடத்தில் வெளிப்படுத்த வேண்டிய அவசியம் உடையவர்களாக இருக்கிறோம் (பிலிப்பியர் 4:6).
5. நமது அன்றாடத் தேவைகளைச் சந்திப்பதற்கு நாம் தேவனைச் சார்ந்திருக்கிறோம் (பிலிப்பியர் 4:19).
6. நாம் முற்றிலும் வெளிப்படையாக இருப்பது தேவை, ஏனென்றால் தேவனுக்கு எல்லாம் வெளியரங்கமாக உள்ளது (எபிரெயர் 4:13).
7. நாம் சர்வவல்லவருக்கு முன்பாகத் தகுதியவற்றவர்களாக இருக்கி

றோம், ஆயினும் இயேசுவின் மத்தியஸ்தத்தின் மூலம் நாம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுதலைக் கொண்டிருக்கிறோம் (எபிரெயர் 4:14, 15).

8. தேவன் உற்றுக் கவனிக்கவும் மற்றும் பதில் அளிக்கவும் மனவிருப்பம் கொண்டுள்ளார் (1 பேதுரு 3:12).

தேவனை அறிந்தவர்களும் அவருடன் உள்ள நெருங்கிய உறவின் காரணமாக ஜெபிக்கக் கூடியவர்களும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் விதத்தில் ஜெபிப்பவர்களாக இருக்கின்றனர். தேவனைப் பற்றி அறிவதே ஜெபிக்கக் கற்றுக்கொள்ளும் வழியாக உள்ளது. நாம் அவரை அறியும்போது, அவரிடத்தில் சிறப்பாகப் பேசுவது எவ்வாறு என்பதையும் அவருடன் எதைப் பகிர்ந்துகொள்வது என்பதையும் நாம் புரிந்துகொள்வோம். நாம் ஒருபோதும் நமது உள்ளார்ந்த உணர்வுகளைப் போதுமான அளவுக்கு வெளிப்படுத்தக் கூடாதவர்களாக இருப்போம், ஆனால் நமக்கு உதவி உண்டு. பரிசுத்த ஆவியானவர் நமது பெலனற்ற முயற்சிகளை எடுத்து அவற்றைத் தேவனுக்குப் புரியக்கூடிய வகையில் முன் வைக்கிறார் (ரோமர் 8:26, 27).

வேதாகமத்தின் பாடக்கருத்து என்ற வகையில் ஜெபம்

ஜெபம் என்பது வேதாகமத்தின் மாபெரும் பாடக்கருத்துகளில் ஒன்றாக உள்ளது. எபிரெய வினைச்சொல்லான *palal* (“ஜெபித்தல்”) மற்றும் பெயர்ச்சொல்லான *tephillah* (“ஜெபம்”) என்பவை பழைய ஏற்பாட்டில் பயன்படுத்தப்பட்ட சில பிரதான சொற்களாக இருக்கின்றன. “மன்றாடுதல்,” என்ற அர்த்தமுள்ள *nah* என்ற இன்னொரு எபிரெய வினைச்சொல் “கெஞ்சுதல்” அல்லது “ஜெபித்தல்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. புதிய ஏற்பாட்டில், நாம் கிரேக்க மொழியில் *proseuchomai* (“ஜெபித்தல்”) என்ற வினைச்சொல்லையும் *proseuche* (“ஜெபம்”) என்ற பெயர்ச்சொல்லையும் காணுகிறோம்.

பழைய ஏற்பாட்டின் முப்பத்தி ஒன்பது புத்தகங்களில் பதினெட்டிலும், புதிய ஏற்பாட்டின் இருபத்தி ஏழு புத்தகங்களில் எட்டிலும், இவ்வார்த்தைகளில் குறைந்தபட்சம் ஒன்றாவது பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மற்ற புத்தகங்கள் “ஜெபித்தல்” மற்றும் “ஜெபம்” என்ற வார்த்தைகளை பயன்படுத்தியிராமற்போனாலும், அவற்றில் பெரும்பான்மையானவை, ஜெபத்தின் கருத்தை உள்ளடக்கியிருக்கின்றன. இஸ்ரவேல் மக்கள் “விண்ணப்பம் பண்ண” வேண்டும் என்று தேவன் கூறினார் (எசேக்கியேல் 36:37). தேவனிடம் மழைக்காக வேண்டிக்கொள்ளும்படி சகரியா கூறினார் (சகரியா 10:1). யோவான் “ஜெபித்தல்” என்று அர்த்தப்படும்படி “கேட்டல்” என்ற வார்த்தையை அடிக்கடி பயன்படுத்தினார் (யோவான் 14:13, 14, 16; 15:7, 16; 16:23, 24, 26; 1 யோவான் 3:22; 5:14-16).

இயேசுவின் ஜெபங்கள்

இயேசுவின் வாழ்வில் அவர் ஜெபத்தில் செலவிட்ட நேரங்கள் கவனிக்கத்தக்க அம்சமாக உள்ளது. அவரது ஜெபங்கள் மற்ற சவிசேஷ விவரங்களைக் காட்டிலும் லூக்கா சவிசேஷத்தில் அதிகமாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளன. இங்கு இயேசு ஜெபித்ததாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள பதினேழு வேளைகளின் நல்ல தொகுப்புரை தரப்படுகிறது:

இவைகள் நான்கு குழுக்களாகப் பிரிக்கப்படலாம். (1) அவரது வாழ்வின் முக்கியமான சூழ்நிலைகளில் ஜெபங்கள்: (அ) அவரது ஞானஸ்நானம் (லூக்கா 3:21), (ஆ) அப்போஸ்தலர்களைத் தேர்ந்து கொள்ளுதல் (6:12, 13), (இ) அவர் மேசியா என்று அறிக்கையிடுதல் (9:18), (ஈ) அவர் மறுபெயர்ச்சி (9:29), (உ) சிலுவைக்கு முன் கெத்செமனேயில் (22:39, 40), மற்றும் (ஊ) சிலுவையில் (23:46). (2) அவரது ஊழியத்தின்போது ஜெபங்கள்: (அ) யூதத்தலைவர்களுடன் விவாதத்திற்கு முன்னதாக (5:16), (ஆ) “கர்த்தர் கற்பித்த ஜெபத்தை” அளிப்பதற்கு முன்னதாக (11:1), (இ) கிரேக்கர்கள் அவரிடத்தில் வந்தபோது (யோவான் 12:7, 8), மற்றும் (ஈ) ஐயாயிரம் பேருக்கு உணவளித்த பின்பு (மாற்கு 6:46). (3) அவரது அற்புதங்களின்போது ஜெபங்கள்: (அ) திரளான கூட்டத்தைக் குணமாக்கியபோது (1:35), (ஆ) ஐயாயிரம்பேர்களுக்கு உணவளிப்பதற்கு முன்பு (6:41), (இ) செவிடும் ஊமையுமான ஒருவனைக் குணமாக்குதல் (7:34), மற்றும் (ஈ) லாசரவை மரணத்தில் இருந்து எழுப்புதல் (யோவான் 11:41). (4) மற்றவர்களுக்காக ஜெபங்கள்: (அ) பதினொருவருக்காக ஜெபம் (17:6-19), (ஆ) சபை முழுவதற்கும் ஜெபம் (17:20-26), (இ) அவரைச் சிலுவையில் அறைந்தவர்களுக்காக (லூக்கா 23:34), மற்றும் (ஈ) பேதுருவுக்காக (22:32).¹

இயேசு மற்றவர்களுக்காக ஜெபித்திருந்தபோதிலும், அவரது ஜெபங்களில் அவர் தம்மையும் உள்ளடக்கினார் (யோவான் 17:1-26).

தேவனுடன் உரையாடுதல் என்பது அவருக்கு முக்கியமானதாக இருந்தது. “அவர் மாம்சத்திலிருந்த நாட்களில், தம்மை மரணத்தினின்று இரட்சிக்க வல்லமையுள்ளவரை நோக்கி, பலத்த சத்தத்தோடும் கண்ணீரோடும் விண்ணப்பம்பண்ணி, வேண்டுகூலி செய்து, தமக்கு உண்டான பயபக்தியினிமித்தம் கேட்கப்பட்டு” (எபிரெயர் 5:7). அவர் அப்போஸ்தலர்களைத் தேர்ந்துகொள்வதற்கு முன்பு, பிதாவினிடத்தில் இரவு முழுவதும் ஜெபித்தார் (லூக்கா 6:12-16).

தமது பரலோக இல்லத்தில் இருந்து புறம்பே, பரலோகத்தின் பிதாவை விட்டுப் பிரிந்த நிலையில் இருந்தார். அவர் பிதாவின் சுயபிரசன்னத்தின் நெருக்கத்தை விட்டிருந்தார் மற்றும் அவருடன் அடிக்கடி பேச விரும்பினார் என்பது தெளிவு. நம்மைக் காட்டிலும் அவர் தேவனுடைய பிரசன்னத்தை அதிகம் முழுமையான அளவுக்கு உணர்ந்தறியக் கூடியவராக இருந்தபோதிலும், அவரது ஜெபவாழ்வு நமக்கு உதாரணமாக உள்ளது.

ஜெபத்தைப்பற்றி இயேசுவின் போதனை

இயேசு ஜெபித்தது மட்டுமின்றி, ஜெபத்தைப்பற்றி அவர் மாபெரும் பாடங்களையும் போதித்தார். இயேசு ஜெபிக்கையில், அவரது சீஷர்களில் ஒருவர், யோவான் தமது சீஷர்களுக்கு ஜெபிக்கக் கற்றுத் தந்ததுபோல், எவ்வாறு ஜெபிப்பது என்று தங்களுக்கும் அவர் கற்றுத்தர வேண்டும் என்று அவரிடத்தில் கேட்டுக்கொண்டார். அவர் மிகவும் அடிக்கடி உண்மையுடன் ஜெபத்தில் இருப்பதை அவர்கள் கண்டது அவர்களை இந்த அறிவுறுத்தலை நாடும்படி செய்தது (லூக்கா 11:1). அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி “கர்த்தருடைய ஜெபம்” என்று அழைக்கப்படுகிற ஜெபத்தைக் கொடுத்தார் (லூக்கா 11:2-4; மத்தேயு 6:9-13ஐயும் காணவும்). “மாதிரி ஜெபம்” என்பது மிகவும் சிறப்பான தலைப்பாக இருக்கலாம்.

இந்த ஜெபம் முனைப்பானதாகவும் போலித்தனமற்றதாகவும் உள்ளது. இயேசு தமது சீஷர்களிடம், பிதாவை மதிப்புடன் அழைத்து வேண்டுகோள் விடுத்து, விரைவில் நிலைநாட்டப்பட இருந்த ராஜ்யத்தின் வருகைக்காக வேண்டுகோள் விடுக்கும்படி கேட்டார் (மத்தேயு 4:17; மாற்கு 1:15; 9:1). அவர்கள் தங்கள் அன்றாட உணவுக்காக, பாவங்கள் மன்னிக்கப் படுவதற்காக, மன்னிக்கும் இருதயத்திற்காக, சோதனை வேளைகளில் உதவிக்காக, மற்றும் தீமையினின்று விடுவிக்கப்படுவதற்காக வேண்டுகோள் விடுக்கும்படி அறிவுறுத்தினார்.

இந்த ஜெபம் மனிதரின் அடிப்படைத் தேவைகளை விரிவான மொழியெதுவுமின்றி வெளிப்படுத்துகிறது என்பது இதன் அழகாக உள்ளது. இது தனது பொருளடக்கத்தில் முழுமையாக இருப்பதாகக் கருதப்பட வேண்டும் என்று அர்த்தப்படுவதில்லை. இயேசு, “இந்த ஜெபத்தை ஜெபியுங்கள்” என்று கூறவில்லை. மாறாக, அவர், “நீங்கள் ஜெபப்பண்ண வேண்டிய விதமாவது” அல்லது “மாதிரியாக” (KJV) என்றே கூறினார் (மத்தேயு 6:9). இயேசு இந்த ஜெபத்தை நமது ஜெபங்களில் பண்புடைய வேண்டிய எளிமைக்கு உதாரணமாகக் கொடுத்தார்.

இயேசு பரலோகத்தின் பிதாவை நோக்கி இரவு முழுவதும் ஜெபித்த போது (லூக்கா 6:12), அவர் இந்த ஜெபத்தை ஒப்பித்துக் கொண்டிருக்க வில்லை. “கர்த்தருடைய ஜெபத்தின்” கருத்துக்கள் எதுவும், பதிவு செய்யப் பட்டுள்ள இயேசுவின் நீண்ட ஜெபத்தில் அடங்கியுள்ள வார்த்தைகளில் அடங்கியிருப்பதில்லை (யோவான் 17:1-26). அவர் தம்மைப் பற்றி, தம்மைப் பின்பற்றுபவர்களைப் பற்றி மற்றும் அவர்களால் மனமாற்றம் அடைபவர்களைப் பற்றித் தமது பிதாவுடனான உரையாடலில் மிகவும் நேரடியாக இருந்தார். இந்த ஜெபத்தின் பொருளடக்கமானது “மாதிரி ஜெபத்தில்” உள்ளதுபோல் இராவிட்டாலும், இந்த ஜெபமானது குறிப்பிட்ட சூழ்நிலை ஒன்றைப் பற்றி ஜெபிப்பதற்கான உதாரணமாக இருக்க முடியும்.

நாம் ஜெபிக்கும்போது, பிறரைக் கவருவதற்காகப் புறம்பான காட்சிப்படுத்துதல்களைக் கொண்டிருக்கலாகாது என்று இயேசு போதித்தார். நாம் நமது தனிப்பட்ட ஜெபங்களில் தேவனுடன் அமைதி

யான மற்றும் எளிமையான வகையில் உரையாட வேண்டும் (மத்தேயு 6:5, 6), நாம் பெருக்கமான வார்த்தைகளைத் திரும்பத் திரும்பப் பயன்படுத்தலாகாது (மத்தேயு 6:7). முகத்தை விகாரப்படுத்திக் கொள்ளாதல், பக்தியாகத் தோன்றுகிற வாய்மொழிக்குரல்கள், மற்றும் கைகளின் அசைவுகள் போன்ற ஆடம்பரமான காட்சிப்படுத்துதல்கள் மனிதர்களைக் கவருவதாக உள்ளன. ஆனால் தேவனையல்ல. [இவற்றின்மூலம்] அவர் மனம் கவரப்பட வேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லை, இவற்றினால் அவர் மனம் கவரப்படவும் முடியாது. நாம் நமது மனித பலவீனத்தையும், நமது தேவைகளின் வேளைகளில் நமக்கு உதவுவதற்கு, நாம் அவரைச் சார்ந்திருக்க வேண்டியதையும் உணர்ந்தறிய வேண்டும் (எபிரெயர் 4:16). நாம் அவரைச் சார்ந்திருத்தலும் நாம் அவர்மீது கொண்டுள்ள விசுவாசமும், அவர் காணுகிற மற்றும் மதிக்கிற நெறிகளாக இருக்கின்றன (மத்தேயு 8:10; 15:28).

நாம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காகக் கேட்க வேண்டும் என்று இயேசு உரைத்தார் (மத்தேயு 7:7). ஒரு மனிதர் அப்பம் தேவைப் படுகிற சூழ்நிலையில், அவர் நள்ளிரவு வேளையில் வேண்டுகோள் விடுத்தாலும், அவரது நண்பர் பதில் செய்யும் அதேவழியில் தேவன் நமக்கும் பதில்செயல் செய்வார் (லூக்கா 11:5-13).

நாம் மன்னிப்பிற்காகவும் ஜெபிக்க வேண்டும். தாழ்மையுடன் மன்னிப்புக் கேட்கும் தேவனுடைய பிள்ளைகள், தங்களை மற்றவர்களைக் காட்டிலும் சிறந்தவர்களாகக் கருதுகிற சுயநீதியுடைய மக்களை போலின்றி, நீதிமாண்களாக்கப்படுவார்கள் (லூக்கா 18:9-14). பெரிய கடன் ஒன்றை மன்னிக்கப்பட்ட ஒரு மனிதன் தனது சக ஊழியன் தன்னிடத்தில் பட்ட ஒரு சிறு கடனை மன்னிப்பற்ற வழியில் வற்புறுத்தியது பற்றிய உவமையொன்றை இயேசு கூறினார் (மத்தேயு 18:21-35). இவ்வாறு, அவர் நாம் மன்னிக்கப்பட வேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தால், நாம் மற்றவர்களை மன்னிக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று காண்பித்தார்.

நாம் “நம்பிக்கை இழந்துவிடக் கூடாது, ஜெபிக்க வேண்டும்” என்பது இயேசுவின் மாபெரும் பாடங்களில் ஒன்றாக உள்ளது. இதை விவரிப்பதற்கு, அவர் ஒரு விதவை நீதியற்ற ஒரு நியாயாதிபதியிடத்தில் தொடர்ந்து வந்து வேண்டியதால் அவரிடம் இருந்து உதவி பெற்றது பற்றிய நிகழ்ச்சியைக் கூறினார் (லூக்கா 18:1-8).

இயேசு அவருக்கு வரவிருந்த மரணம் பற்றிய பெருந்துக்கத்தின் ஆழத்தில் இருக்கையில், தமது சீஷர்களிடத்தில் விழித்திருந்து ஜெபிக்கும்படி புத்திகூறினார் (மத்தேயு 26:41). அவர்களின் சூழ்நிலையில் ஜெபம் முக்கியமானதாக இருந்தது, ஆனால் அது தன்னிலே போதுமானதாக இருக்கவில்லை; அவர்கள் விழித்திருக்கவும் வேண்டியதாயிருந்தது. ஜெபம் என்பது நம்மை “தட்டுதல்” மற்றும் “தேடுதல்” என்ற நமது பொறுப்புகளில் இருந்து விடுவிப்பதில்லை (மத்தேயு 7:7, 8). நாம் ஞானத்திற்காகக் கேட்கவேண்டியுள்ளது என்றாலும் (யாக்கோபு 1:5), ஞானத்தை ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளுவதற்காக, அதைக் கண்டறியும்

நல்ல ஆலோசனைகளைப் பயன்படுத்தி (நீதிமொழிகள் 13:10ஆ), நாம் நமது பகுதிப் பணியையும் செய்ய வேண்டும் (நீதிமொழிகள் 4:5, 7; 23:23). நமது ஜெபங்களுக்கான பதிலைப் பெறுவதற்கு நாம் நம்மால் செய்ய இயலாத வற்றிற்குத் தேவனைச் சார்ந்திருத்தல் மூலம் நமது பகுதிப் பணியைச் செய்ய வேண்டும். ஒரு பழங்கூற்று இந்தக் கருத்தை விவரித்தது: “பதிலானது தேவனை முற்றிலும் சார்ந்துள்ளது என்ற வகையில் ஜெபியுங்கள், மற்றும் பதிலானது உங்களை முற்றிலும் சார்ந்துள்ளது என்ற வகையில் வேலை செய்யுங்கள்.”

ஆதி சபையாரின் ஜெபங்கள்

நடபடிகள் புத்தகத்தின்படி, ஜெபம் என்பது ஆதி சபையாரின் நடவடிக்கைகளில் ஒன்றிணைந்த ஒரு பகுதியாக இருந்தது. உறுப்பினர்கள் ஒன்றிணைந்தும் தனித்தனியாகவும் ஜெபித்தனர். அவர்கள் தேவனைச் சார்ந்திருந்தமை மற்றும் அவரிடத்தில் அவர்கள் ஏற்றெடுத்த விண்ணப்பங்கள் ஆகியவற்றின் காரணமாக, அவர்களுக்கு உதவவும் அவர்களைப் பலப் படுத்தவும் தேவன் அவர்கள் மூலமாகவே கிரியை செய்தார். ஆதிக்கிறிஸ்தவர்களின் ஊக்கமான ஜெபம் என்பது சபை மிக விரைவாக வளர்ந்ததற்கான காரணங்களில் ஒன்றாக இருக்கலாம். பின்வரும் ஜெபங்களைப் பற்றி லூக்கா தமது நடபடிகள் என்ற புத்தகத்தில் குறிப்பிட்டார்:

1. புதிதாய்ப் பிறந்த சபையானது ஜெபத்தில் தரித்திருந்தது (நடபடிகள் 2:42).
2. பேதுருவும், யோவானும் இயேசுவின் நாமத்தைக் குறித்துப் பேசக் கூடாது என்று கட்டளையிடப்பட்ட பின்பு, அவர்கள் சீஷர்களிடத்தில் திரும்பி வந்தனர். சபைக்குமூலம் ஜெபத்தில் தேவனைக் கண்ணோக்கினது (நடபடிகள் 4:24-31).
3. அப்போஸ்தலர்கள் தங்கள் நேரத்தை ஜெபத்திற்கும் தேவ வசனத்தின் ஊழியத்திற்கும் அர்ப்பணிப்பதற்காக, உதவிசெய்யும் பொறுப்பைப் பிறரிடத்தில் ஒப்புவித்தனர் (நடபடிகள் 6:4).
4. தேவையில் இருந்த விதவைகளுக்கு உதவிசெய்வதற்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஏழுபேரிடம் பொறுப்பை ஒப்புவிப்பதற்கு முன்னர், அப்போஸ்தலர்கள் ஜெபித்தனர் (நடபடிகள் 6:6).
5. ஸ்தேவான் கல்லெறிந்து கொல்லப்படுகையில், இயேசுவினிடம் ஜெபித்தார் (நடபடிகள் 7:59, 60).
6. பேதுருவும், யோவானும், சமாரியாவில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் பரிசுத்த ஆவியானவரைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படிக்கு அவர்கள்மீது கைகளை வைப்பதற்குமுன் ஜெபித்தனர் (நடபடிகள் 8:15).
7. சீமோன் மன்னிக்கப்படுவதற்காக ஜெபிக்கும்படி கூறப்பட்டார் (நடபடிகள் 8:22), மற்றும் அவர் பேதுரு மற்றும் யோவான் ஆகியோரை நோக்கித் தனக்காக ஜெபிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார் (நடபடிகள் 8:24).
8. பேதுரு தொற்காளை உயிர்ப்பிக்கும் முன் ஜெபித்தார் (நடபடிகள் 9:40).

9. யோப்பாவில், பேதுரு போஜனம் பண்ணுவதற்காக வீட்டின் மேற் கூரையின்மேல் காத்திருக்கையில், ஜெபித்தார் (நடபடிகள் 10:9; 11:5).

10. பேதுரு சிறைச்சாலையில் இருந்தபோது சபையார் அவருக்காக ஜெபித்தனர் (நடபடிகள் 12:5, 12).

11. பவுலையும், பர்னபாவையும் அவர்களின் முதல் சவிசேஷப் பயணத்திற்கு அனுப்பிவைக்கும்முன், ஜெபம் கூறப்பட்டது (நடபடிகள் 13:3).

12. பவுலும், பர்னபாவும் மூப்பர்களை ஏற்படுத்தும் முன் ஜெபித்தனர் (நடபடிகள் 14:23).

13. பிலிப்பி நகரச் சிறைச்சாலையில், நள்ளிரவு வேளையில் பவுலும், சீலாவும் ஜெபித்தனர் (நடபடிகள் 16:25).

14. எபேச நகர மூப்பர்களிடத்தில் பவுல் பிரியாவிடை கூறியபோது, அவர்கள் முழங்காலில் இருந்து ஜெபித்தனர் (நடபடிகள் 20:36).

15. பவுல் தீருவில் இருந்து புறப்பட்டபோது கடற்கரையில் ஜெபங்கள் கூறப்பட்டன (நடபடிகள் 21:5).

16. பவுல் தம்மைச் சுத்திகரித்துக்கொள்ளத் தேவாலயத்திற்கு வந்தபோது, அவர் ஜெபித்தார் (நடபடிகள் 22:17).

17. பவுல், புபிலியுவின் தந்தையைக் குணமாக்குவதற்கு முன் ஜெபித்தார் (நடபடிகள் 28:8).

ஜெபத்தைப்பற்றிப் பவுலின் போதனை

பவுல் அடிக்கடி ஜெபித்தார் என்று நாம் நடபடிகள் புத்தகத்தில் இருந்து அறிகிறோம். அவரது நிருபங்கள் நமக்கு, அவர் பிறருக்காக ஜெபித்தார் என்பது பற்றிய உட்கண்ணோட்டத்தைத் தருகின்றன.² மற்றவர்களும் பவுலுக்காக ஜெபித்தனர்.³

கிறிஸ்தவர்கள் “இடைவிடாமல் ஜெபிக்க வேண்டும்” என்றும் (1 தெசலோனிக்கேயர் 5:17) “ஜெபத்திலே உறுதியாய்த் தரித்திருக்க வேண்டும்” என்றும் (ரோமர் 12:12; கொலோசெயர் 4:2ஐக் காணவும்) பவுல் அறிவுறுத்தினார். நமது ஜெபங்கள் தேவனை மகிமைப்படுத்துவதாகவும் (ரோமர் 15:5, 6), அவரைத் துதிப்பதாகவும் (எபேசியர் 1:6, 12), அவருக்கு நன்றி செலுத்துவதாகவும் (பிலிப்பியர் 1:3; கொலோசெயர் 1:3), அவரிடத்தில் வேண்டுகல் செய்வதாகவும் (1 தீமோத்தேயு 2:1) மற்றும் அவரை ஸ்தோத்திரிப்பதாகவும் (1 பேதுரு 1:3, 4) இருக்க வேண்டும்.

பிலிப்பியர்கள் கவலைப்படுபவர்களாயிராமல், தங்கள் வேண்டுகல் களைத் தேவனிடத்தில் முன் வைக்க வேண்டும் என்று பவுல் புத்திகூறினார் (பிலிப்பியர் 4:6). அவர் ஆட்சியாளர்களுக்காகவும் அதிகாரத்திலிருப்பவர்களுக்காகவும் வேண்டுகல் செய்யும்படி கூறினார் (1 தீமோத்தேயு 2:1, 2).

கூட்டத்தினரை ஜெபத்தில் நடத்துதல் என்பது சபைக்குமுமத்தில் உள்ள ஆண்களின் பொறுப்பாக உள்ளது. பவுல், “அன்றியும், புருஷர்கள் ... எல்லா இடங்களிலேயும் ஜெபம்பண்ணவேண்டும்” என்று எழுதினார் (1 தீமோத்தேயு 2:8). இவ்விடத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள வயது முதிர்ந்த ஆண் என்று அர்த்தப்படுகிற andros என்ற கிரேக்க வார்த்தையானது ஒரு

ஆணைக் குறிப்பதாக உள்ளது (மத்தேயு 15:38; மாற்கு 6:20). சந்தர்ப்பப் பொருள் இவ்வாறு சுட்டிக்காண்பிக்கும் என்றால், அது ஒரு கணவரை அர்த்தப்படுத்துவதாகும் (மத்தேயு 1:16; மாற்கு 10:12).

இந்த “ஆண்கள்” “எல்லா இடங்களிலும்” ஜெபிக்க வேண்டும் (Gk.: *en panti topo*), என்றால் இது கிறிஸ்தவர்கள் கூடிவரும் எல்லா இடங்களையும் என்று அர்த்தப்படுத்துகிறது. “எல்லா” என்பது “இடங்கள்” என்பதுடன் பயன்படுத்தப்படும்போது, சபை “கூடிவரும் இடம்” என்பதே வழக்கமான அர்த்தமாக உள்ளது (1 கொரிந்தியர் 1:2; 2 கொரிந்தியர் 2:14; 1 தெசலோனிகேயர் 1:8). இவ்வசனங்கள் எதிலும் இது “உலகம் முழுவதிலும் உள்ள எல்லா இடங்களிலும்” என்று அர்த்தப்பட முடியாது. “இடம்,” என்பது தன்னிலேயே, சிலவேளைகளில் தேவாலயம் போன்ற கூட்டம் கூடும் இடத்தை அர்த்தப்படுத்துகிறது (மத்தேயு 24:15; யோவான் 4:20; 11:48; நடபடிக்கள் 6:13; 21:28).

பொதுகூடுகைகளில் சபைக்குழுமத்தில் உள்ள ஆண்கள் நடத்தும் பணிப்பொறுப்பை ஏற்கவேண்டி இருந்தது. சபைகூடுகைகளில் பெண்கள் அமைதலுடன் இருக்க வேண்டும் மற்றும் அவர்கள் பேசக்கூடாது (1 கொரிந்தியர் 14:34, 35). அவர்கள் அறிவுறுத்துதலை அமைதலோடு பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அவர்கள் ஆண்களுக்குப் போதிக்கவோ அல்லது அவர்கள்மீது அதிகாரம் செலுத்தவோ கூடாது. பெண்கள் கீழ்ப்படிதலுடன் இருக்க வேண்டும் (1 தீமோத்தேயு 2:11, 12).

இந்த அறிவுறுத்துதல்கள் கலாச்சார நடவடிக்கைகளின் அடிப்படையில் அமைந்திருக்கவில்லை. கி.பி. முதல் நூற்றாண்டின் பெண்கள், புறதெய்வ ஆராதனையில் நடத்துனர்களாக இருந்தனர். அவர்களுக்கு நேர்மாறான வகையில், கிறிஸ்தவப் பெண்கள் பொது சபைகூடுகைகளில் நடத்துவப் பொறுப்புகளை மேற்கொள்ளக் கூடாதிருந்தனர். இது தேவனுடைய படைப்பின் முறைமை மற்றும் ஏதேன் தோட்டத்தில் பெண்ணின் கீழ்ப்படியாமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தது (1 கொரிந்தியர் 11:3, 8, 9; 14:34). இது அனேகமாக தோட்டத்தில் பெண்ணின் மீறுதலுக்காக அவளுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட தண்டனை பற்றிய குறிப்பாக இருக்கலாம்: “உன் ஆசை உன் புருஷனைப் பற்றியிருக்கும், அவன் உன்னை ஆண்டுகொள்ளுவான்” (ஆதியாகமம் 3:16-ஆ; 1 தீமோத்தேயு 2:13, 14ஐக் காணவும்).

தேவனுடைய முறைமையை மதிக்கிற பெண்களும் ஆண்களும், ஜெபங்களில் வழிநடத்துதல், சபைகூடுகைகளில் போதித்து உரையாற்றுதல், மற்றும் ஆராதனை ஊழியங்களைப் பொறுப்பேற்று நடத்துதல் ஆகியவற்றை ஆண்கள் செய்யும்படி பார்த்துக் கொள்வார்கள். தேவபக்தியுள்ள பெண்கள், நடத்துனர்கள் என்ற வகையில் ஆண்களை மதித்து அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்திருப்பார்கள்.

ஜெபத்திற்கான அறிவுறுத்தல்கள்

ஜெபத்தில் உடல்மீதியான நிலை முக்கியமானதாக உள்ளது என்று மக்களில் சிலர் நினைக்கின்றனர். இயேசுவினால் குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு

உவமையில், சுயநீதியுள்ள பரிசேயன் ஜெபிக்கும்போது நின்று கொண்டு இருந்தான் என்பதால் (லூக்கா 18:11), ஜெபிக்கையில் நின்றுகொண்டிருந்தல் தவறானது என்று ஒரு மனிதர் கூறினார். அந்த மனிதர், தேவனுடைய பார்வையில் நீதிமானாக்கப்பட்ட மனம்வருந்திய மனிதரும் நின்றுகொண்டான் இருந்தார் (18:13; மாற்கு 11:25ஐயும் காணவும்) என்ற உண்மையைப் புறக்கணித்துவிட்டார். ஜெபத்தில் மற்ற பல்வேறு உடல் நிலைகள் யூகிக்கப்படுகின்றன. இயேசு, ஸ்தேவான், மற்றும் பேதுரு ஆகியோர் ஜெபிப்பதற்கு முழங்காலில் இருந்தனர் (லூக்கா 22:41; நடபடிகள் 7:60; 9:40). இயேசு ஜெபிப்பதற்கு முகங்குப்புற விழுந்தார் (மத்தேயு 26:39; மாற்கு 14:35ஐயும் காணவும்). உடலின் நிலையல்ல, ஆனால் இருதயத்தின் நிலையே, முக்கியமானதாக உள்ளது.

பவுல், “நாம் ஏற்றபடி வேண்டிக்கொள்ள வேண்டியதின்தென்று அறியாமலிருக்கிறபடியால், ...” என்று ஒப்புக்கொண்டார் (ரோமர் 8:26). நாம் வெளிப்படுத்தச் சிரமப்படுகிற அந்த எண்ணங்களைப் பரிசுத்த ஆவியானவர் எடுத்து அவற்றைத் தேவனுக்கு முன்வைப்பதன்மூலம் அவர் நமது ஜெபங்களில் உதவுகிறார்.

ஜெபம் என்பது ஒரு பதிலியாக இருப்பதில்லை

பல வேளைகளில் நாம் தேவனிடத்தில் நமது சொந்த பொறுப்பாளியாக இருப்பதை அவர் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்கிறோம். நமக்காக எல்லாவற்றையும் செய்வதாகவோ அல்லது எல்லா சிரமங்கள், தோல்விகள், மற்றும் துன்பங்கள் ஆகியவற்றில் இருந்து நம்மைப் பாதுகாப்பதாகவோ தேவன் வாக்குத்தத்தம் செய்திருப்பதில்லை. சிலவேளைகளில் வாழ்வின் பிரச்சனைகள் என்பவை தொடர்ந்த ஆசீர்வாதங்களைக் காட்டிலும் அதிக மதிப்புடையவைகளாக இருக்கின்றன (எபிரெயர் 12:3-11; யாக்கோபு 1:2-4). சங்கீதம் 119ல் தாவீது பின்வருமாறு எழுதினார்,

நான் உபத்திரவப்படுவதற்கு முன் வழிதப்பி நடந்தேன்;
இப்பொழுதோ உம்முடைய வார்த்தையைக் காத்து நடக்கிறேன்
(வசனம் 67).

நான் உபத்திரவப்பட்டது எனக்கு நல்லது;
அதினால் உமது பிரமாணங்களைக் கற்றுக்கொள்கிறேன்
(வசனம் 71).

ஜெபம் என்பது நமக்காக நாமே செய்தாக வேண்டியவற்றிற்கோ அல்லது தேவனுடைய சித்தத்தின்படி நாம் செய்ய வேண்டியவற்றிற்கோ ஒரு பதிலியாக இருப்பதில்லை.

1. உபத்திரவத்தின் வழியில் நாம் நம்மையே முன்னெச்சரிக்கையின்றி உட்படுத்திக்கொண்டு, பின்பு தேவன் நம்மைக் காக்க வேண்டும் என்று ஜெபிக்கக்கூடாது. தேவாலயத்தின் உட்பரிகையில் இருந்து குதிக்கும்படி

இயேசுவினிடத்தில் சாத்தான் கூறியபோது, அவர், “உன் தேவனாகிய கர்த்தரைப் பரீட்சை பாராதிருப்பாயாக” என்று பதில் அளித்தார் (மத்தேயு 4:7).

2. ஜெபம் என்பது கீழ்ப்படிதலுக்குப் பதிலியாக இருப்பதில்லை. தேவன் தம்முடைய கட்டளைகளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து தமது பார்வையில் பிரியமாயிருக்கிறவர்களுக்கே தமது ஆசீர்வாதங்களைக் கொடுக்கிறார் (1 யோவான் 3:22).

3. கிறிஸ்தவர்கள்-அல்லாதவர்களும், இரட்சிக்கப்படாமல் பாவத்தில் இழந்துபோகப்பட்டுள்ளவர்களும் ஜெபத்தின் மூலமாக மன்னிக்கப்படுவ தில்லை. இயேசு கீழ்ப்படிதலைக் கேட்கிறார் (எபிரெயர் 5:9; பிலிப்பியர் 2:12ஐயும் காணவும்). தேவனுடைய பிள்ளைகளாகி இருப்பவர்கள் மாத்திரமே மன்னிக்கப்படுவதற்காக ஜெபிக்கும்படி கூறப்பட்டுள்ளனர் (நடபடிகள் 8:22).

4. ஜெபம் என்பது மருத்துவ உதவிக்கான பதிலியாக இருப்பதில்லை. தீமோத்தேயு குணப்படுவதற்காக அவர் ஜெபிக்க வேண்டும் என்று பவுல் அறிவுறுத்தவில்லை. தீமோத்தேயுவின் வயிற்றிற்காகவும், அவருக்கு அடிக்கடி நேரிடுகிற பலவீனங்களுக்காகவும் அவர் கொஞ்சம் திராட்ச ரசமும் கூட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்று பவுல் கூறினார் (1 தீமோத்தேயு 5:23). தீமோத்தேயு நலமடைய அவர் தம்மால் செய்ய முடிந்ததைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. குணமாக்கப்படுவதற்கு ஜெபிக்க வேண்டும் என்று நமக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது (யாக்கோபு 5:14-16), ஆனால் இது நாம் நலமடைய நம்மால் செய்ய முடிபவற்றைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என்ற மறைவான அர்த்தம் கொண்டிருப்பதில்லை. நமது உலகத்தில் தேவன் குணம் தரக்கூடிய பொருட்களை வைத்துள்ளார் என்பது தெளிவு. நம்மால் முடிந்தவற்றை நாம் செய்ய வேண்டும் என்று அவர் எதிர்பார்க்கிறார்.

இயேசு மருத்துவர்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு எதிரானவர் அல்ல. அவர், “பிணியாளிகளுக்கு வைத்தியன் வேண்டியதேயல்லாமல் சுகமுள்ள வர்களுக்கு வேண்டியதில்லை” என்று உரைத்தார் (மத்தேயு 9:12; மாற்கு 2:17; லூக்கா 5:31ஐயும் காணவும்).

அற்புதவிதத்தில் சுகமாக்குதலை நிகழ்த்தக் கூடியவர்களாக வேதாக மத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவர்கள் அதை ஜெபத்தினால் மாத்திரம் செய்யவில்லை. குணமாக்கும் வல்லமையை அவர்களுக்கு இயேசு கொடுத்தார் (மத்தேயு 10:1). அற்புதவரம் ஒன்றை நடைமுறைப்படுத்து வதற்கு, அவர்கள் விசுவாசத்தையும் மற்றும் ஒருவேளை ஜெபத்தையும் கொண்டிருக்க வேண்டியதாக இருந்தது (மத்தேயு 17:20, 21). வேதாகமத்தில் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ள அற்புதங்களில் எதுவும், ஜெபம் மற்றும் விசுவாசம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் மாத்திரம் நிகழ்த்தப்படவில்லை. அற்புதங்களை நிகழ்த்த ஒரு நபருக்கு வல்லமை தரப்பட வேண்டியிருந்தது, அதன்பின்பு அவர் தமக்குத் தரப்பட்ட வல்லமையை செயல்படுத்துவதற்கு முன் அவர் விசுவாசம் கொண்டிருக்க வேண்டியிருந்தது. பேதுருவுக்குத் தண்ணீர்மீது நடக்கும் வல்லமை தரப்பட்டது; அவரது விசுவாசம் தவறியதால் அவர் [தண்ணீர்மீது நடப்பதில்] தோல்வியுற்றார் (மத்தேயு

14:31). அப்போஸ்தலர்களுக்கு அசுத்த ஆவிகளைத் துரத்தும் வல்லமை தரப்பட்டு, இதற்குமுன் அவர்கள் அவற்றைத் துரத்தியிருப்பினும், அவர்கள் ஒரு அசுத்த ஆவியைத் துரத்துவதில் தோல்வியுற்றனர் (மத்தேயு 10:1; மாற்கு 3:15; 6:13). அவர்களின் தோல்வியானது வல்லமைக் குறைவினால் அல்ல, ஆனால் விசுவாசக் குறைவினாலேயே உண்டானதாக இருந்தது (மத்தேயு 17:20).

5. ஜெபம் என்பது கிரியைக்குப் பதிலியாக இருப்பதில்லை. நாம் நமது அன்றாட உணவிற்காக ஜெபிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம் (மத்தேயு 6:11), ஆனால் அது நாம் உணவைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை என்று அர்த்தப்படுத்துவதில்லை. நாம் பிறருக்குக் கொடுக்கக் கூடியவர்களாக இருப்பதற்கு வேலை செய்ய வேண்டும் என்று பவுல் எழுதினார் (எபேசியர் 4:28). வேலை செய்யாதவர்கள் சாப்பிடுவதற்கு அனுமதிக்கப்படக் கூடாது (2 தெசலோனிக்கேயர் 3:10). பெற்றுக்கொள்வதற்கு நாம் செய்ய வேண்டியதெல்லாம் கேட்பது மாத்திரமே என்று இயேசு போதிக்கவில்லை. கேட்பதுடன் கூட, “தேடுங்கள், அப்பொழுது கண்டடைவீர்கள்; தட்டுங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்குத் திறக்கப்படும்” என்றும் இயேசு கூறினார் (மத்தேயு 7:7). நம்முடைய ஜெபங்களுடன் கூட, நாம் நமது பகுதியை - தேடுதல் மற்றும் தட்டுதல் ஆகியவற்றை - செய்ய வேண்டும் என்று தேவன் எதிர் பார்க்கிறார்.

நியூஜெர்ஸி என்ற இடத்தில் இருந்த ஒரு பெண் தனது வேலையை இழந்தாள். அவள் வேறொரு வேலைக்கு விண்ணப்பிக்கவோ அல்லது அதைத் தேடவோ இல்லை. அவள் இந்த செயல்களைச் செய்தால், தனது புதிய வேலையானது தேவன் தனக்காகத் தேர்ந்துகொண்டதாக இராமல் தானே தனக்காக தேர்ந்துகொண்டதாக இருக்கும் என்று அவள் நம்பினாள். ஒரு ஆண்டுக்குப் பின்பும்கூட, அவள் வேலை எதுவும் கிடைக்கப் பெறாத வளாகவே இருந்தாள். “தேடுங்கள்” மற்றும் “தட்டுங்கள்” என்று இயேசு கொடுத்த அறிவுறுத்துதலுக்கு அவள் கீழ்ப்படியாதிருந்தாள்.

ஜெபத்திற்கு பதில்கள்

நமது ஜெபத்திற்குத் தேவன் எவ்வாறு பதில் அளிக்கிறார் என்பதை நாம் ஒருக்காலும் அறியாதவர்களாக இருக்கலாம். பவுல் ரோமாபுரிக்குச் செல்ல விருப்பம் கொண்டிருந்தார் (நடபடிகள் 19:21). அவர் ரோமாபுரியில் இருந்த கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் கிறிஸ்தவரல்லாதவர்களுடன் சுவிசேஷத்தின் ஆசீர்வாதங்களை பகிர்ந்துகொள்ளக் கூடும்படி அங்கு செல்வதற்குத் தம்மை அனுமதிக்கும்படி தேவனிடத்தில் ஜெபித்தார் (ரோமர் 1:10-14). ஆவியானவர் பிலிப்புவை ஆசோத் என்ற நகரத்திற்குக் கொண்டு சேர்த்தது போன்று (நடபடிகள் 8:39, 40) பவுல் ரோமாபுரி செல்வதற்கு ஒரு இலவசப் பயணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும்படி பரிசுத்த ஆவியானவரைத் தேவன் பயன்படுத்தவில்லை. அதற்குப்பதிலாக, தேவன் பவுலுக்கு ரோமாபுரி செல்ல இலவசப் போக்குவரத்து வசதியைக் கொடுப்பதற்கு ரோமாபுரி அரசாங்கத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டதன் மூலம், பவுலின் ஜெபத்திற்குப் பதில் அளித்தார் (நடபடிகள் 27; 28).

தேவன் எவ்வாறு நமது ஜெபத்திற்குப் பதில் அளிக்கிறார் என்பதைக் கணக்கிடுவது நமது பொறுப்பல்ல. அவர் நமது ஜெபத்திற்குப் பதில் அளிக்கத் தம்மிடத்தில் உள்ள வழிமுறைகளில் எதையாவது பயன்படுத்துவார் என்று விசுவாசித்து நாம் அவரிடத்தில் கேட்க வேண்டும். அவர் நம்மையோ, மற்றவர்களையோ, இயற்கையையோ, அல்லது பிறவழிமுறைகளையோ பயன்படுத்துவதன் மூலம் நமது ஜெபங்களுக்குப் பதில் அளிக்க முடியும்.

சிலவேளைகளில் நாம் நமது ஜெபங்களுக்கு நேர்மறையான பதில்களைத் தடைசெய்கிறோம். நமது ஜெபங்கள் நாட, தட்ட, மற்றும் கவனத்துடன் இருக்கத் தவறுதலினால் (மத்தேயு 7:7, 8; 26:41); சந்தேகங்களினால் (யாக்கோபு 1:6, 7); கேட்பதற்கு நாம் தவறுவதினால் (யாக்கோபு 4:2ஆ); தவறான நோக்கங்களினால் (யாக்கோபு 4:3); அல்லது தவறான வாழ்வினால் (1 பேதுரு 3:7அ, 12) தடைசெய்யப்படக் கூடும்.

தேவன் எல்லா ஜெபங்களுக்கும் பதில் தருகிறார்; அவர் அவற்றிற்கு வேறுபட்ட வழிகளில் பதில் தருகிறார். அவர் “ஆம்” என்று சொல்லி உடனடியாக வேண்டுகோளை நிறைவேற்றலாம் (யாக்கோபு 5:17, 18). “சற்றே காத்திரு” என்பது இன்னொரு பதிலாக இருக்கலாம். அந்த வேண்டுகலை நிறைவேற்றத் தேவன் அறிந்திருக்கும் சரியான வேளை வரைக்கும் அவர் காத்திருக்கலாம் (1 சாமுவேல் 1:7-17). ஞானமுள்ள தேவன் என்ற வகையில், அவர் சில வேளைகளில் “இல்லை” என்று கூறுகிறார் (2 கொரிந்தியர் 12:7-9). மத்தேயு 26:39ல் இயேசுவின் ஜெபத்தைத் தேவன் கேட்டார் (எபிரெயர் 5:7ஐயும் காணவும்), ஆனால் அவர் தமது குமாரசனுடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்றவில்லை. இயேசு சிலுவையில் மரிக்க வேண்டியதாக இருந்தது. தேவன் நமக்கு மிகச்சிறந்த வற்றையே கொடுக்கிறார்.

தொகுப்புரை

ஜெபத்திற்குப் பதில் அளித்தல் என்பதற்கான வல்லமை ஜெபத்தில் அல்ல, ஆனால் தேவனிடத்தில்தான் உள்ளது. ஜெபத்தில் நாம் தேவனைச் சென்று சேர்வதன்மூலம், நாம் இந்த அண்டத்தில் உள்ளவற்றிலேயே மாபெரும் வல்லமையுடன் அவரிடத்தில் செய்தித் தொடர்பு கொள்கிறோம். நாம் அவரது சித்தத்தைச் செய்பவர்களாகவும் அவரிடத்தில் உதவியைக் கேட்பவர்களாகவும் இருந்தால், இந்த மாபெரும் வல்லமையுடன் தொடர்புகொள்வதன்மூலம் நாம் உதவியைப் பெறுகிறோம். ஜெபம் என்பது “தேவைகளின்” பட்டியல் ஒன்றைத் தேவனுடன் பகிர்ந்து கொள்ளுதலைவிட அதிகமானதாக உள்ளது. நாம் ஜெபத்தில் தேவனைத் துதித்து, அவருக்கு நன்றி செலுத்தி, மற்றும் அவரை மகிமைப்படுத்த வேண்டும்.

இயேசு நமக்கு முன்மாதிரியாக இருக்கிறார். அவர் தேவனுடன் ஒரு உறவை வளர்த்துக்கொள்வதற்காக அல்ல, ஆனால் தேவனுடன் மிகவும் நெருங்கியிருந்ததால் ஜெபம் செய்தார். தேவனுடனான நமது நெருங்கிய தன்மையானது நமது ஜெபவாழ்விலும் காணப்பட முடியும். நாம் தேவனை

அறிந்துகொள்ளவும் அவருடன் நடக்கவும் முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும். நாம் அவருடன் சரியான வகையில் உறவு கொண்டிருந்தால், அவருடன் நாம் அடிக்கடி செய்தித்தொடர்பு ஏற்படுத்த விரும்புவோம்.

குறிப்புகள்

¹Peter Toon, "Prayer," in *The New International Dictionary of the Bible*, ed. J. D. Douglas and Merrill C. Tenney (Grand Rapids, Mich.: Regency Reference Library, Zondervan Publishing Co., 1987), 817. ²ரோமர் 1:10; 10:1; 2 கொரிந்தியர் 13:7, 9; எபேசியர் 1:16; பிலிப்பியர் 1:4, 9; கொலோசெயர் 1:3, 9; 1 தெசலோனிக்கேயர் 1:2; 2 தெசலோனிக்கேயர் 1:11; 2 தீமோத்தேயு 1:3; பிலேமோன் 4. ³ரோமர் 15:30; 2 கொரிந்தியர் 1:11; பிலிப்பியர் 1:19; கொலோசெயர் 4:3; 1 தெசலோனிக்கேயர் 5:25; 2 தெசலோனிக்கேயர் 3:1; எபிரெயர் 13:18.